

MR. C.

Mr.C.

Linda van der Horst

© 2015 Linda van der Horst / U2pi BV

Titel: Mr. C.

Auteur: Linda van der Horst

Uitgeverij U2pi BV (Jouwboek.nl), Den Haag

ISBN: 978-90-8759-508-1

NUR: 303

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

*Ik draag dit boek op aan mijn zoon Rowan-Marc Ooteman.
Zijn wilskracht om het leven te leven, zijn lef om te vallen en
weer op te staan heeft mij geïnspireerd om dit boek te schrijven.
En aan Caz Wit en zijn papa Frank, die ieder op hun eigen wijze,
mijn leven hebben veranderd.*

VOORWOORD

In 2005 startte ik een weblog genaamd “betoverendamsterdam”. Ontstaan om even te ontspannen van mijn drukke werkzaamheden en om de heimwee te bedwingen naar de stad waar ik geboren ben. Ik kom uit een Jordanese familie en groeide daar dan ook gedeeltelijk op. Ik schreef op dit weblog gewoon korte verhaaltjes vanuit mijn jeugd of wat er op dat moment bij me speelde, maar ook verhalen over markante mensen uit Amsterdam of mensen die ik in mijn werk of tijdens mijn reizen ben tegen gekomen. Hersenspinsels met een lach en een traan. Mijn vader vond dat de geschiedenis, de sagen en legenden van Amsterdam tot mijn opvoeding behoorden en dus schreef ik ook verhalen die al zo vaak geschreven zijn, vanuit overlevering, in boeken of op internet. U zult dan ook zo nu en dan een verhaal tegenkomen dat u bekend voor zal doen komen. Met name verhalen, sagen en legenden of over bepaalde volksfiguren gelijken vanuit beleving op elkaar.

In 2011 ging betoverendamsterdam.weblog.nl ter ziele omdat een migratie van de ene provider naar de andere mislukte. De zin tot schrijven was een beetje verdwenen. Na een roerige periode in mijn leven begon ik weer zo nu en dan een verhaal te schrijven en zette dat op mijn facebook voor familie en vrienden. Steeds vaker kreeg ik te horen dat ik mijn verhalen in een boek moest uitgeven, maar ik deed er niets mee. Totdat Anke Stakenburg-Blom mij in contact bracht met de uitgever. Haar dank ik dan ook in het bijzonder dat zij de drijvende kracht is geweest tot het in stand komen van dit boek.

Maar met haar zeker mijn zoon Rowan-Marc Ooteman, kleine Caz Wit en zijn papa Frank, die naast mijn zoon een bijzonder plekje in mijn hart hebben en mijn schoondochter Nikki. Mijn familie, Tante Nel, Diana, Angelique, Jacqueline, Frank, Kelly, Devon, Shadey, Chris, Fenna en mijn vrienden Alexander, Tanja, Kenny, Anderson, Jeroen, Stephan, Wim, Margot, Edwin, Sjef, Richard, Corry, Jan, Jac, Marijke, Theo, Elisa, Frank en zoveel anderen.

Ik begin mijn boek met het eerste verhaal van de vele die volgden. Sommige verhalen heb ik gedateerd gelaten om geen afbreuk aan hun kracht te doen en sommige heb ik bijgeschaafd. Ik wens u veel leesplezier met mijn wirwar aan hersenspinsels en schrijfsels.

Linda van der Horst.

JEUGD ENZO.

EERSTE VOETSTAPJES

Mijn eerste voetstapjes stonden in Oost en in de Jordaan. Geboren in een traditioneel arbeidersgezin, waar moessie thuis was en pa de kost verdiende. De Jordaan met zijn eigen normen en waarden. Waar Ome Manus de voddenboer vertrouwd voor zijn voddenloods zat en de garnalenpelsters op straat hun garnalen pelden. Op donderdag de gerookte varkenspootjes, snoetjes en koppen die vers bij slager het Vette varken te koop waren. Ik ben er al een poosje weg, maar de heimwee blijft naar de gezelligheid van de oude Jordaan en Amsterdam in zijn geheel.

Als meisje moest je aan wat voorwaarden voldoen. Deed je dat niet, dan maakte je het voor jezelf wel heel moeilijk. Je vergat niet waar je vandaan kwam, ging naar de huishoudschool, ging trouwen met een jongen van dezelfde stand en kreeg kindjes. Ik voldeed in eerste instantie redelijk aan die voorwaarden, maar al gauw sloeg de onrust toe. Ik ging een poosje naar Egypte (zonde 1), trouwde wel braaf met een arbeidersjongen en kreeg een kindje. Maar het huwelijk hield geen stand (zonde 2). Verder wilde ik een jeugdroom waarmaken, studeren! (zonde 3) En daarna trouwde ik in de ogen van velen ver boven mijn stand (doodszonde). Ondanks dat ik de platte A in mijn strot redelijk kwijt ben (behalve als ik weer terug ben), ik door velen niet meer geaccepteerd word omdat ik een omhoog gevallen ster ben, zal ik nooit vergeten waar ik vandaan kom en dat mijn vader hard heeft gewerkt om zijn gezin van brood te voorzien.

AVONTUUR

Het was tijd geworden om het grote avontuur aan te gaan. Ik stopte m'n paspoort in m'n broekzak en trok de deur achter me dicht. Daar stond ie, m'n glimmende felgroene, stoere scooter-motor. Een helm was nog niet verplicht. Ik draaide het sleuteltje om en het geluid van de motor deed me glimlachen. Daar ging ik, langzaam reed ik de Amsterdamse stadsgrenzen over. De wind in m'n haren, de zon op mijn gezicht, niets helemaal niets kon mij gebeuren. *Born to be wild*, neuriede ik, terwijl de tekst niet echt in m'n hoofd zat. De wereld trok aan me voorbij, Engeland, Italië, Spanje en verre oorden die ik alleen van TV kende... Ik was maanden onderweg...

“Lindaaaaaaaaaaaaa etennnnnnnnnn” hoorde ik roepen, terwijl ik net op weg was naar India. “Kom van dat ouwe barrel af en kom onmiddellijk boven!” Daar hing m'n moeder uit het raam, teleurgesteld stapte ik van de roestige motor af. Ik gooide het verfromfaaide papiertje dat als paspoort fungeerde weg, ik had het voorlopig toch niet nodig. Ik stak m'n duim in m'n mond en bedacht me dat vijf jaar oud toch misschien nog te jong was om een wereldreis te maken.

LATER ALS IK GROOT BEN

Ieder kind heeft zo z'n toekomstbeelden. Al jong weten kinderen al wat zij later als ze groot zijn willen worden.

In den beginne is dat meestal juf of politiemann, later wordt dat regelmatig bijgesteld. Ik wilde natuurlijk later ook wat worden. In eerste instantie had ik bedacht om net als mijn vader in de sigarettenfabriek te gaan werken. Het leek mij wel wat, zo heerlijk de hele dag in de tabak te wroeten. Maar toen ik ongeveer een jaar of vier à vijf was veranderde mijn arbeidsdroom.

Mijn vader kreeg zijn eerste auto, een Ford Taunus. Zo trots als een aap in z'n blote billen was hij ermee en met hem het hele gezin. Er ging een wereld open! Natuurlijk moest de auto geshowd worden en het was al donker toen we weer huiswaarts reden. Voor het eerst zag ik (bewust) donker Amsterdam aan me voorbij glijden en sprakeloos staarde ik naar de lichtjes. Mijn vader beloofde ons nog iets moois te laten zien en ineens doken we de wereld van de "rode lichtjes" in. Ooohh, ohhh, oh wat was dat mooi! Mooi opgemaakte dames zaten in de rode lichten te lonken. Ik zwaaide en de dames zwaaiden terug. Wat een prinsessen waren dat zeg! *wuiw* deed mijn kinderhandje. We kwamen op de Geldersekaade aan en ook daar zaten mooie, maar wat (erg) oudere dames in het rode schijnsel. En daar kwam de vraag der vragen!

"Papa?? wat zijn dat?" en ik wees naar de oudere dames in de ramen op de Geldersekaade. Mijn vader antwoordde peda-

gogisch: “Linda, dat zijn kwartjeshoeren”. Potjandosie zeg. Kwartjeshoeren, ze waren nog rijk ook, van een kwartje kon je heel veel snoep kopen! Ik liet mij achterover op de bank vallen en ineens wist ik het! “Pap?? Als ik later groot ben, word ik ook kwartjeshoer!” Pa bleef er rustig onder en antwoordde: “Nee lieve Linda, papa had iets heel anders in gedachten voor je”. Nu was ik vroeger al een aardige “carrière dame” en ik liet natuurlijk niet mijn toekomstbeeld aan diggelen gooien door papa. Grote tranen huilde ik! “Thiikkk willlllll kwartjessshoerrrrrr worduhhhh!!!!”, snotterde ik. Boos mopperde moeder tegen vader: “Jij altijd met je goeie ideeën, met je...we gaan langs de wallen, nu wil ze kwartjeshoer worden”.

“Tikk kwartjesshoerrrrr”, jengelde kleine Linda op de achterbank. “Oké, oké”, riep mijn vader wanhopig, “als je later groot bent mag je alles worden wat je wilt”. En met dat antwoord was kleine Linda weer tevreden.

Nee, prostituee ben ik nooit geworden, maar de rode lichtjes ben ik altijd mooi en prostitutie een respectabel beroep blijven vinden.

MIJN BROER

Hoe vaak gebeurt het niet dat men beelden of gezichten is vergeten of dat ze vervaagd zijn? Vaak roepen geuren beelden op en koester je een herinnering of roep je een gevoel op! Geuren onlosmakelijk verbonden aan gebeurtenissen, aan een mens zijn verleden, aan herinneringen en aan gezichten. Een geur vergeet je ook niet! Weet je nog als kind? De geur van zwart op wit, stroopsoldaatjes of moeders spruitjes en suddervlees? Ook ik heb een geur die een herinnering oproept. De geur van zeep en soda! Ik weet me zo goed deze geur te herinneren. Het roept de veiligheid van mijn jeugd op, maar ook een gezicht.

Een paar huizen van de hoek van de Willemsstraat op de Lijnbaansgracht had je een ouderwetse kaaswinkel. Die liep ik voorbij, was niet leuk. Daarnaast was een zeep- en sodawinkel. Een winkel vol magie voor kinderen! Bezems en ijzeren emmers hingen aan het plafond. Leren zemen in een rietenmand. Ouderwetse zeep- en sodakastjes, brokken groene zeep en boenders. De geur van zeep en soda komt weer boven als ik dit schrijf. En dan komt de herinnering aan een gezicht die zo uit mijn geheugen is vervaagd, maar die mij zo dierbaar is en die ook zoveel heimwee met zich mee brengt. Ik was een meisje van bijna zeven.

Rode krullen en een ontwapende lach. Ondeugend zoals alleen jongens ondeugend kunnen zijn. Zijn naam was Corry. In 1963 kreeg hij een zusje. Dat was balen! Wat moest hij in hemelsnaam